

Mieminger Gebirge (červenec 2013)

Vážení příznivci SUDPANY.

Stejně jako Mirouš bych se i já chtěl podělit o své zážitky z horských dobrodružství. Po letech autobusových zájezdů se naše výpravy zmenšovaly a účastníci odpadávali, takže je stále složitější se domluvit a dát dohromady osazenstvo alespoň jednoho auta. Pravda je taková, že je to částečně i moje vina, jelikož jsem se v určité fázi chopil organizace zájezdů a jako samozvaný horský vůdce vymýšlel pro své klienty trasy, které byly posléze účastníky nazývány jako Ivanovy prasárny. Takže jsem nakonec zůstal bez klientů. To mě vedlo k myšlence, že budu sám sobě vůdcem i klientem zároveň. Nějakou dobu jsem k tomu pochopitelně sbíral odvalu, protože v horách není nikdo doma a určitá rizika tady jsou. Na druhou stranu mě to velmi lákalo a na túře je stejně každý sám za sebe. Jen ty společenské večery jsou takhle trochu chudší. Abych ten úvod zkrátil, v posledních letech jezdím sám. Zatím jsem takhle navštívil Dachstein, Totes gebirge a Wilder Kaiser. Vždy na jaře už přemýšlím o tom, kam zase v létě vyrazím. Letos jsem si

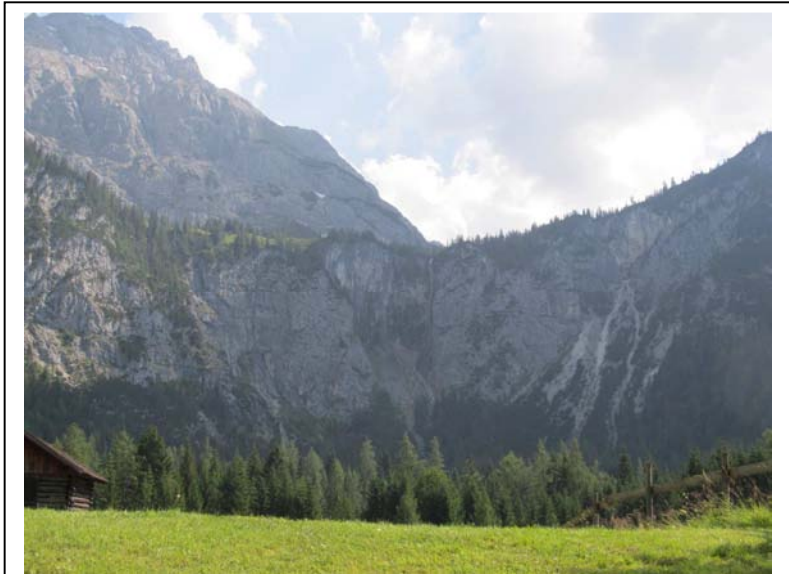
Hřeben Miemingeru a pleso s chatou Coburger

vybral Mieminger Gebirge, což je hřeben naproti Zugspitze na rakouské straně. V polovině července přišel vhodný okamžik, kdy se počasí konečně umoudřilo a vypadalo to na pěkný týden. V sobotu jsem se rozhodl, v neděli zabalil a v pondělí vyrazil.

Pondělí

Než jsem se vyhrabal, bylo skoro poledne, takže bylo jasné, že zase budu mít co dělat, abych se do večera dostal na chatu. Bylo

přesně 18.15, když jsem zaparkoval v Ehrwaldu u dolní stanice lanovky. Sbalil jsem si batoh na dva dny, které jsem chtěl strávit na Coburger Hutte, něco pojedl a vyrazil pln očekávání nových zážitků. Průvodce uvádí, že k chatě lze dojít zdlouhavým a jednotvárným výstupem, který lze zkrátit sportovní zajištěnou cestou Seebener Klettersteig. Toto ocelové lano překonává skalní stěnu s převýšením 250 m a obtížností 5 ze šesti možných.

Skalní stupeň s vodopádem a klettersteigem Seebener.

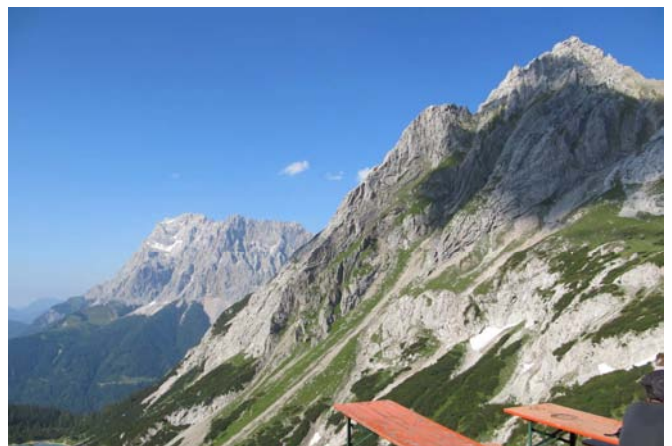
Tlačil mě čas a tak jsem směle zamířil k začátku klettersteigu. Nemusím zdůrazňovat, že jsem vzhledem k pozdní hodině cestou nepotkal ani živáčka. Zanedlouho jsem stál pod kolmou stěnou s vodopádem, kolem kterého strmě stoupalo lano. Deska s popisem v němčině upozorňovala na klíčová nejtěžší místa cesty. První bylo jako obvykle na nástupu, aby se oddělilo zrno od

plev. Další ještě někde, ale tomu už mé znalosti němčiny nestačily. Takže jsem vyrazil. Zdolám prvních pár metrů a říkám si: „, a kur...“ Ale dobrý. Síla mám dost a klíčové místo je za mnou. Stoupám stále dál. Cesta pokračuje, čas mi ubíhá rychle, ani si nestačím uvědomit jak, když dolezu k závěrečné pasáži. Je to asi 15ti metrová hladká kolmá stěna do které jsou sem tam zapuštěné roxory jako stupy. To je to klíčové místo, o kterém psali dole. Proč jsem se jenom nevěnoval němčině alespoň o trochu víc! Sbíráím síly, které mi přeci jenom po celodenní cestě začínají docházet. Jdu na to. Je to docela maso. Stupy nejsou až tak blízko sebe, jak to vypadalo. Zhruba v polovině mi dojdou síly úplně. Zaklíním se loktem do jediné spáry široko daleko a snažím se nabrat dech. Noha na stupu mi začíná klepat šicí stroj. Plný batoh na zádech těžkne a plechovky Svijan váží snad tunu. Hlavou mi bleskne vzpomínka na Adrenalin klettersteig, kde jsme s Milošem takhle skončili těsně pod vrcholem. Ale dneska dolů nemůžu. Začíná se stmívat a já si představuju, jak mě tam ráno najdou viset první turisté. S tou představou seberu poslední zbytky sil a jako v transu vymáknou pár závěrečných metrů. Nahoře se zhroutím vyčerpáním do trávy a několik minut jen ležím a nejsem schopný vstát. Je po deváté večer a mě čeká ještě zhruba hodina cesty na chatu.

Stihnul jsem to jen tak tak. Když jsem se v deset ubytoval, chatař za mnou zhasnul a vyhlásil večerku. Něco málo jsem na lágru pojedl a pak upadl do bezvědomí.

Úterý

Chata se nachází ve výšce 1916 m u jezera a obklopuje ji panoráma hřebene Mieminger. Ráno jsem se nasídal na terase chaty s nádherným výhledem na Zugspitze. Počasí slibuje další nádherný den a klettersteig Tajakante další vzrušující zážitek. Od chaty jsem mohl obhlédnout celou trasu na Vorderer Tajakopf

Tajakopf a za ním Zugspitze

(2450 m), která kopíruje ostrý západní hřeben a kde čeká „více než desítka míst, kde je třeba hrubé síly na téměř svislé skále s omezeným množstvím umělých stupů“. Průvodce uvádí obtížnost 5, výšku stěny 700 m a místy extrémní expozici. Ale oproti předchozímu dni alespoň půjdu nalehko. Od chaty se mírně sestupuje až k začátku cesty. Když tam dorazím, nastupují už přede mnou dva místní. Dám jim mírný náskok a sleduji, jak se

První klíčové místo ie u stromu

blíží k prvnímu klíčovému místu. První ho zdolává, druhý to po několika pokusech vzdává a obrací se na ústup. Prý ještě předloni to v pohodě dal. Teď přichází můj čas. První klíčové místo zdolávám. Ale Průvodce nelhal. Hřeben je ostrý jako kostelní střecha a pod ním propast. Každou chvíli se objevují další a další klíčová místa a kolmé stěny. Člověk si moc neoddychne. Zhruba v polovině cesty odpočívám a kochám se výhledy na Zugspitze a na Mieminger. Mám toho

docela dost a kdyby byla možnost ústupu, tak bych asi váhal. Ještě že tu možnost volby nemám. V duchu si říkám, že jsem sraab a proč tam vlastně lezu. Z těchto filozofických úvah mě vytrhne až pár, který mě dolezl. Jsou sice bez batohů nalehko a asi o generaci mladší, zato o dost rychlejší. Špetka ješitnosti ve mně mi říká, že když to vyleze ženská, tak já taky. Chytnu se jich a zuby nehty se držím až na vrchol. U vrcholového kříže se dostaví vlna endorfinů a já jsem šťastný jako blecha. Proč tam tedy lezu? Asi právě kvůli tomuhle pocitu. Asi hodinu sedím, svačím a fotím vrcholová fota. Došlo i na vrcholové pivo. Moje euforie a pivo způsobily, že si začínám prozpěvovat. Jsem tu našťestí sám,

Taiakonf ie za mnou

protože moji nedobrovolní spolulezci pokračovali hned dolů. Podle vrcholové knížky jsem tu letos snad jediný z Čech. Začínám sestupovat a doufám že už dnes půjdu jenom z kopce. Docházím na rozcestí. Jedna cesta vede přímo dolů směr chata a druhá vypadá, že traverzuje sousední vrchol. Protože mám ještě dost času, bere moje předsevzetí jít přímo dolů za své, a já se vydávám druhou cestou, která po chvíli končí pod skalou, kde začíná další ocelové lano. Je

to nový klettersteig Coburger. Nezbyvá mi, než stoupat vzhůru. Naštěstí jsem si předchozí cestou trochu odfrknul a klettersteig není moc dlouhý. Zanedlouho se znovu ocitám u vrcholového kříže. Po chvilkovém oddechu už tentokrát skutečně nastupuju cestu zpět k chatě krásným kuloárem Miemingeru. Kromě již zmíněného páru celý den nepotkám živáčka, až dole pod chatou u jezírka. Tam trávím další hodinu čekání, než se

na chatě začne v pět hodin podávat večere. Večer trávím s bratwurstem, několika püllitry, knihou (pak nemám mít těžký batoh) a krásným výhledem z chaty.

Středa

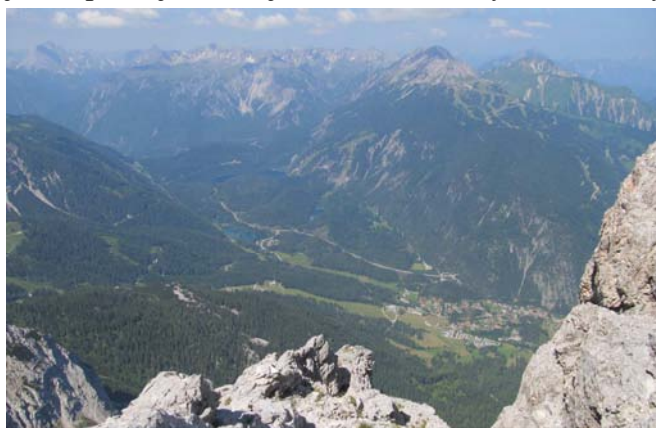
Opět krásné ráno a snídaně před chatou – chleba, plátek sýra, salámu a džemík. Po snídani balím věci a loučím se s chatou a chatařem, protože se již vracet nebudu.

Sonnenspitze

Můj dnešní cíl je přechod Sonnenspitze (2417 m), tvarově nejkrásnější hory skupiny, od jihu k severu a sestup do údolí. Batoh na zádech je oproti včerejšku zase o něco těžší, ale není to tak strašné, jako první den. Ostatní turisté zůstávají na chatě nebo u plesa, takže jdu přístupovým chodníkem vysokohorskou krajinou bez lidí až k nástupu. Jižní výstup není značený, jen sem tam nějaký mužik, podle kterého se orientuji. Z průvodce jsem si zapamatoval větu, že cesta je úsporně zajištěna jen na nejtěžších místech. Z toho jsem usoudil, že výstup nebude nijak těžký. Stoupám do kopce a pátrám, kde začínají nějaká lana. Začíná skála a kde nic tu nic.

Odvážně se pouštím do nejištěného lezení. Říkám si, že to asi bude jen na začátek. Když dolezu až k prvnímu slaňovacímu kruhu, je mi jasné, co bylo myšleno tím úsporným zajištěním. Zajištěna je pouze cesta dolů, ovšem jen v případě, že bych měl sebou lano. Takže směle vzhůru, od slaňáku ke slaňáku. Jedná se, jak se později dočtu, již o mírně obtížný horolezecký terén II. stupně. Cesta se mi

Pohled do údolí k Ehrwaldu

chvílemi ztrácí, na okamžik se dostávám až na pěkně ostrou hranu s 1500 m sešupem až do Ehrwaldu. Raději zacouvám a škrabu se sutí cik cak nahoru až na vrcholový hřebínek, který je také pekelně ostrý a který musím bez jištění překonat až k vrcholovému kříži, což mi přivodí mírně zpacená záda. U kříže si raději sedám a chvíli se aklimatizuji na pohled do hloubky směrem k Ehrwaldu, kde po silnici proudí auta z Ga-Pa na Fernpass. Znovu obdivuju výhled

na Zugspitze a Mieminger a okolní údolí. Je to prostě nádhera.

Severní sestup je lehčí, přesto však exponovaný. Dávám pozor abych neškobrtl na skoro kolmé pěšině, když vtom mě míjí běžec v trenýrkách a teniskách, který si cvičně dává výběh na vršek. Ještě jednou mě míjí o pár set metrů níže při zpáteční cestě.

Dole u jezera se znovu připojuji k zástupu výletníků a vydávám se na cestu k autu. Dolů výstupovým klettersteigem se mi po předchozí zkušenosti nechce, tak volím dlouhý pochod okolo skalního stupně. Je to štreka, která mě definitivně zničí. Příště raději po

hromosvodu dolů. Přesto pohrdnu horní stanicí lanovky a z posledních sil dorazím cestou pod lany na parkoviště k autu. Je

Plansee

pozdní odpoledne a já vyrážím do civilizace. V Ehrwaldu dojde ještě na nezbytnou kávu a koláč. A pak již naberu směr k jezeru Plansee, kde hodlám v kempu relaxovat ještě jeden den. V plánu mám okruh na kole okolo jezera. Ráno ale zjistím, že sice mám kolo, ale zapomněl jsem si doma tretry. Takže místo výletu na kole volím nakonec ještě jeden výstup na horu Thaneller cestou Werner-Rietzler-Steig. Jak je uvedeno v Průvodci: „...na této cestě je

člověk zpravidla sám“. To ostatně platí pro všechny čtyři absolvované cesty v minulých dnech.

Tím bych zakončil moji zprávu o putování po Miemingeru. Těším se na příští rok a už zase plánuji, kam vyrazím příště.

Ivan